

Folij XXII

Ecce tetendit ante pedes nros laqueos infinitos: et omnes vias nras varijs impleuit decipulis ad capiendas aias nostras. Et q̄s effugiet? Laq̄os posuit in diuitiis. laqueos posuit in paup̄tate. laq̄os tetendit in cibo: in potui voluptate: in somno et i vigilia: laq̄os posuit i verbo et i ope. et in omni via nostra. Sed tu dñe libera nos de laqueo venantiũ et a verbo aspero vt cõfiteamur tibi dicẽtes. Bñdicit̄ dñs q̄ nõ dedit nos in captõem dentibz eoz. Anima nra sicut passer erepta est d laq̄o venantiũ. laqueus p̄ritus est: et nos liberati sumus.

De elur iustoz. Cap. XVII.

Tu quidem dñe lux mea illumina oculos meos vt videã lumẽ: et ambulẽ in lumie tuo: et nõ impingar in laq̄os eius. Quis eni euadet laqueos istos ml̄ros nisi videat eos? et q̄s videbit eos nisi quẽ illuminaueris lumie tuo? Ipe eni pf̄ tenebras et laq̄os suos abscondit in tenebris suis: vt captant in eis oẽs qui sunt in tenebris suis. q̄ sunt filij tenebrar̄ harũ. nõ videntes lumẽ tuũ. in q̄ qui ambulat nõ timebit. q̄ eni ambulat in die non offendit. q̄ autẽ i nocte ambulat offendit. qz lux nõ est in eo. Tu lux dñe. tu lux filiozũ lucis. tu dies q̄ nescis occasum: in q̄ ambulat filij tui sine offẽsõ: et sine q̄ omnes q̄ ambulat in tenebris sunt. qz te lucẽ mudi nõ habet. Ecce quotidie certim: qz quo magis a te vero lumie quis elongat: eo magis peccatoz inuoluit tenebris. et q̄ magis est in tenebris: eo minus videt laq̄os in via sua: et ideo minus cognoscit. et idcirco sepius capis et cadit i eis. et qd̄ est horribili? etiã se cecidisse ignorat. Qui vero suũ casum ignorat: eo minus curat surgere: qz se existimat adhuc stare. Tu so lux m̄tis dñe de? me? nũc illumina oculos meos vt videam et agnosca: ne corruã in aspectu aduersarioz meozũ. Et eni in extremiũ nostrz laborat i imic? noſter. quẽ petim? vt facias liq̄s fieri a facie nra: sicut cera liqueſcit a facie ignis. Quoniã dñe ipe est latro p̄mus et vl-

timus: qui p̄siliũ fecit vt rapet gl̄ias tuã. quoniã inflatus et elat? crepuit et cecidit in faciẽ suã: et deiecit i eũ d monte sancto tuo: et de medio lapidũ ignitoz: in q̄ruz medio ambulauit. Et nũc vita mea dñe deus meus: ex quo cecidit nõ cessat p̄se qui filios tuos. Et in odiũ tuũ o rex magne: cupit p̄dere hãc creaturã tuã: quãtu creauit omnipotẽs bonitas tua ad imaginẽ tuã: vt possideat gloriã tuã quã ipe p̄didit p̄ sup̄biã suã. Sed contere eũ fortis noſter: ante nos agnos tuos: et illumina nos vt videam? laqueos q̄s ipe parauit: et euadamus ad te o leticia israel. Et hec omnia tu dñe meli? nosti. q̄ nosti p̄tentionẽ ei? et ceruicẽ eius durissimã. Nec hoc dico vt ostẽdã tibi: quia oia vides et nulla te later cogitatio. Sed ante pedes tue maiestatis de inimico meo querimoniam facio: iudex eterne vt et ipm damnes: et nos filios tuos salues: q̄ru fortitudo tu es. Versus? est eni dñe iste hostis? et toruo sus. nec facile dephedi p̄nt circuitus vie eius: nec cognosci species vult? eius nisi tu illumies. Nã nũc hic: nũc illic. nũc agnũ: nũc lupũ. nũc tenebras: nũc lucem se ostẽdit. et singulis q̄bulibet ql̄itatibz locis et temporibz fm varias rez murationes: varias exhibet tẽptatões. Nã vt tristes decipiat tristat et ipe. vt gaudẽtes illudat fingit se et ipe gaudere. vt sp̄iales defraudet in angelũ lucẽ se trãffigurat. vt fortes p̄p̄mat apparet agn? vt mites d̄: uozet apparet lup? . Nec qd̄ oia fm similitudinẽ variã: tẽptatõnũ effici habet. sicut alios a timore nocturno: alios a sagitta volãte in die. alios a negocio pambulante in tenebris: alios ab incurſu: alios a demonio meridiano. Et ad hec quis ydone? vt cognoscat? quis reuelabit speciem indument ei? et gyrum dentũ ei? quis agnoscat? Et abscondit sagittas suas in pharetra. et laqueos etiã abscondit sub specie lucis: et hoc difficilius p̄p̄nditur nisi a te domine spes nostra lumen assumamus vt videamus. Nam nõ solũ in carnis operibus que defacili cognoscunt: non tm̄ in ipis vicijs: sed in ipis spiritualibus exercitijs laq̄os abscondit.